

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Легналъ въ хладната трева и спалъ до вечеръта.

— Слушай, нѣмашъ ли страхъ отъ Бога и срамъ отъ хората! Я вижъ, другитѣ изкосиха ливадитѣ и се прибиратъ по домоветѣ, а ние още не сме започнали! — нареждалъ надъ главата му богаташътъ:

— Ето, че се сърдишъ! — отворилъ очи и казалъ малкиятъ братъ.

— Не, не се сърдя! Искамъ само да кажа, че вече се е стъмнило и е време да се прибираме вкъщи.

— А, вижъ, това е друга работа. Да вървимъ, че огладнѣхме.

Като се върнали вкъщи, сварили гости. Богаташътъ рекълъ на малкия братъ.

— Иди заколи една овца!

— Коя? — запиталъ той.

— Която ти падне.

По едно време, при богаташа дотичали съседи:

— Твоятъ ратай трѣбва да е полудѣлъ. Коли овцитѣ една следъ друга!

Изтичалъ богаташътъ на двора и що да види — цѣлото му

стадо изклано. Ядосанъ, той се развикалъ:

— Какво правишъ, нещастнико! Полудѣлъ ли си!

— Че ти самъ ми каза, която ми попадне, нея да коля. А тѣ всички ми паднаха въ ржцетѣ, — спокойно отговорилъ малкиятъ братъ. — Но ти, както виждамъ каточели се сърдишъ?

— Не, не се сърдя, само ми е жалъ, че изкла цѣлото ми стадо.

— Добре. Щомъ не се сърдишъ — тогава ще работя, — отговорилъ малкиятъ братъ.

Така работилъ той нѣколко месеца. Богаташътъ се видѣлъ въ чудо съ тоя ратай, но не знаелъ, какъ да се избави отъ него. Било уговорено, малкиятъ братъ да работи докато

заука кукувица.

Между това, зимата едва започнала, и докато заука кукувица, било още далечъ. Мислилъ, мислилъ богаташътъ, па решилъ да се изхитри.

Завелъ жена си въ гората, накаралъ я да влѣзе въ дерето, заржчалъ ѝ да кука, па се върналъ вкъщи и

